

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1072 ²	Τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης Δευτέρα 5 Μαΐου 2014 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ μεγαλομάρτυς

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ἡ μεγαλομάρτυς ἁγία Εἰρήνη. **Τί ἦταν ἡ ἁγία Εἰρήνη;** ἄγγελος, ἀρχάγγελος; Ἄνθρωπος ἦταν, ἀλλὰ ἔγινε ἄγγελος. Ὁ ἄνθρωπος, ἅμα θέλη γίνεται ἄγγελος, κι ἅμα θέλη γίνεται διάβολος καὶ χειρότερος ἀπὸ τὸ διάβολο.

***

Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἦταν μοναχοκόρη τοῦ ἐπάρχου Λικινίου καὶ τῆς Λικινίας. Γεννήθηκε στὴν Περσία, σὲ χώρα εἰδωλοατρική. Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλι Μαγεδών. Τὸ πρῶτο τῆς ὄνομα ἦταν **Πηνελόπη** καὶ ἦταν κι αὐτὴ εἰδωλολάτριάς. Ὁ πατέρας τῆς, πολὺ πλούσιος, τὴν ἀγαποῦσε ἰδιαίτερως, ὅπως συμβαίνει συνήθως μὲ τὰ μοναχοπαῖδια. Πρὸς χάριν τῆς ἔχτισε ἕνα πύργο, δηλαδὴ ἕνα ἀνάκτορο, μιὰ ἔπαυλι, ὅπου ὅλα ἦταν χρυσᾶ. Ἐκεῖ ἔκλεισε τὴν Πηνελόπη σὲ ἡλικία 6 ἐτῶν, καὶ ὥρισε 13 νέες νὰ τὴν ὑπηρετοῦν. Τὴ μόρφωσί τῆς ἀνέθεσε στὸν σοφὸ γέροντα Ἀπελλιανό (εἶνε αὐτὸς ποὺ ἔγραψε τὶς πληροφορίες γιὰ τὸ μαρτύριό τῆς).

Ἀποκλεισμένη στὸν πύργο ἡ Πηνελόπη δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ Θεό. Πῶς τὸν γνώρισε; Δύο γεγονότα συνετέλεσαν ν' ἀλλάξη ζωὴ ἀλλὰ καὶ ὄνομα, κι ἀπὸ Πηνελόπη νὰ γίνῃ Εἰρήνη. Τὸ ἕνα ἦταν, ὅτι μέσα στὶς 13 ὑπηρετρίες τῆς ἦταν καὶ **μία Χριστιανή**. Αὐτὴ, μὲ τὴ συμπεριφορά τῆς ἀπέσπασε τὴν ἐκτίμησι τῆς ἀρχοντοπούλας. Ἡ Πηνελόπη αἰσθανόταν ἰδιαίτερα χαρὰ νὰ συναναστρέφεται καὶ νὰ συνομιλῇ μ' αὐτήν. Καὶ ἡ ὑπηρετρία σιγὰ - σιγὰ τῆς ἄνοιξε τὰ μάτια, τῆς ἔδειξε τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεώς μας· τῆς μίλησε γιὰ τὸ Χριστό· γιὰ τὰ πάθη, τὴν ἀνάστασι, τὴ διδασκαλία, τὶς προφητεῖες, γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ του. Καὶ ἡ Πηνελόπη ἄκουγε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Τὸ ἄλλο γεγονός. Λέει ὁ βίος τῆς, ὅτι εἶδε **ἕνα ὄραμα**. Τί ὄραμα; Εἶδε, ὅτι μιὰ μέρα, καθὼς ἦταν στὸν πύργο, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παρά-

θυρο μπῆκε ἕνα περιστέρι ποὺ κρατοῦσε στὸ ράμφος ἕνα κλαδὶ ἐλιάς καὶ τὸ ἄφησε πάνω σ' ἕνα χρυσὸ τραπέζι. Σὲ λίγο, νὰ κ' ἔρχεται ἕνας ἀετός· μπαίνει ἀπ' τὸ παράθυρο κι ἀφήνει πάνω στὸ τραπέζι ἕνα στεφάνι ἀπὸ λουλούδια. Τέλος μπαίνει κ' ἕνας κόρακας κι ἀφήνει ἕνα φίδι σκοτωμένο. Ξύπνησε τρομαγμένη καὶ ρωτοῦσε τί σημαίνει τὸ ὄραμα.

Ὁ Ἀπελλιανὸς τῆς ἔδωσε τὴν ἐξῆς **ἐξήγησι**. Ἐχε, λέει, κουράγιο· θὰ δῆς πολλὰ πράγματα στὴ ζωὴ σου. Θὰ συναντήσης ἐμπόδια, ἀλλὰ τελικῶς θὰ νικήσης· αὐτὸ δείχνει τὸ σκοτωμένο φίδι. Ὁ ἀετὸς μὲ τὸ στεφάνι σημαίνει, ὅτι σὲ περιμένει ἀγώνας, ἀλλὰ στὸ τέλος θὰ βραβευθῆς. Καὶ τὸ περιστέρι μὲ τὸ κλαδὶ τῆς ἐλιάς σημαίνει, ὅτι ἡ ψυχὴ σου θὰ βρῇ τὴν εἰρήνην ποὺ ἐπιθυμεῖ.

Μὲ ὅσα ἀκολούθησαν ἡ Πηνελόπη **βρῆκε ὄντως τὴν εἰρήνην**, ποὺ ἐδήλωνε καὶ τὸ νέο χριστιανικὸ τῆς ὄνομα. Ἀλλὰ τὸ περιστέρι ἐκεῖνο προμήνυε καὶ κάτι ἄλλο· προμήνυε τὸ μυστήριον μὲ τὸ ὅποιο ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ μαῦρο κοράκι, γίνεται λευκὸ περιστέρι.

Ἦστερα ἀπὸ τὸ ὄραμα ἡ Πηνελόπη κάλεσε ἱερέα μυστικά. Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, **βαπτίστηκε Χριστιανὴ** καὶ πῆρε πλέον τὸ ὄνομα Εἰρήνη. (Μιὰ παρένθεσι. Τώρα παίρνεις τὸ παιδάκι σου, τὸ φέρνεις στὸ ναὸ καὶ τὸ βαπτίζεις, καὶ κανεὶς δὲν σ' ἐμποδίζει. Ἀλλὰ ἕστερα ἀπὸ χρόνια, δὲν ξέρω πότε, ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ, θὰ βγῇ διαταγὴ «ἀπαγορεύεται τὸ βάπτισμα». Τότε νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ βαπτίζη τὸ παιδί του. Τώρα εἶνε εὐκόλο).

Μεσάνυχτα λοιπὸν βαπτίστηκε μέσα στὸν πύργο ἀπὸ ἕναν εὐλαβῆ ἱερέα. Ἀλλὰ κανένα μυστικὸ στὸν κόσμον δὲν κρύβεται. Ἦστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, δυὸ μῆνες, τρεῖς μῆνες, τὸ ἔμαθε ὁ πατέρας τῆς. Ξαφνιασθήκε, ἀγανάκτησε, θύμωσε, ἔγινε θηρίο. Τὸ παιδί μου τὸ μονά-

κριβο, ἔλεγε, πού ἐγώ τὸ προώριζα νὰ γίνη βασίλισσα, τὸ παιδί μου πού ἐγώ γι' αὐτὸ ἐκοπίασα, τὸ παιδί μου πού ἐγώ τὸ προίκισα καὶ τοῦ ἄχτισα ὀλόκληρο παλάτι, πού τοῦ ἄκανα χρυσᾶ τραπέζια καὶ καθίσματα καὶ ἔπιπλα, τὸ παιδί τὸ δικό μου νὰ γίνη λοιπὸν Χριστιανή;... Τὴν κατήγγειλε. Ποιός; Ὁ ἴδιος ὁ πατέρας. Τὴν κατήγγειλε στὶς ἀρχές καὶ ἐξουσίες. Καί, μέσα σ' ἓνα κόσμο εἰδωλολατρικό, τὴν κάλεσαν καὶ τὴ ρωτοῦν· –Εἶσαι Χριστιανή; Ἡ ἅγια Εἰρήνη ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ εἶπε· –**Εἶμαι Χριστιανή.** Ὡ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ὦ ποταμοί, ὦ ἄνθη, ὦ ὠκεανοί, θαυμάστε τὴν ἅγια Εἰρήνη τὴν ὥρα ἐκείνη. (Τώρα, τὸ νὰ πῆς «Εἶμαι Χριστιανός» δὲν σοῦ στοιχίζει τίποτα. Τότε ὁμως μὲ τὸ νὰ πῆς «Εἶμαι Χριστιανός» ἔπαιζες τὸ κεφάλι σου. Ἐμεῖς εἴμαστε ψεύτικοι Χριστιανοί, Χριστιανοὶ τῆς ταυτότητος. Κουράστηκαν τὰ χέρια τῶν ἀστυνόμων νὰ γράφουν «χριστιανὸς ὀρθόδοξος», «χριστιανὸς ὀρθόδοξος»..., καὶ τίποτα ἀπ' ὅσα λέει ἡ ἅγια μας θρησκεία δὲν τηροῦμε καὶ δὲν ἐφαρμόζουμε). –Εἶμαι Χριστιανή. Τὸ εἶπε μία, τὸ εἶπε δύο. Ἀμέσως διατάξανε, νὰ πάρουν δυὸ ἄλογα, νὰ τὴ δέσουν στὴν οὐρά τους, νὰ τρέξουν τὰ ἄλογα, καὶ ἔτσι νὰ τὴ σκοτώσουν. Ἄλλ' ἐκείνη τὴν ὥρα –ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε στὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὰ θαύματα τοῦ Κυρίου–, ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ ἓνα ἄλογο ἀφηνίασε· κι ἀντὶ νὰ κἀνη κακὸ στὴν ἅγια Εἰρήνη, ὠρμησε πάνω στὸν πατέρα της, τὸν χτύπησε καὶ τὸν σκότωσε. Νεκρὸς ὁ πατέρας! Ἐκλαψε ἡ ἅγια Εἰρήνη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της τοῦ ἀπίστου. Γονάτισε ὁμως τότε, ἔκανε τὴν προσευχή της καὶ –ἄλλο θαῦμα– ὁ Χριστός, πού ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, τὴν ἄκουσε καὶ ὁ πατέρας της ἀναστήθηκε! Ὅταν τὸν εἶδαν, ὅλοι θαύμασαν καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη πίστεψαν 3.000 εἰδωλολάτρες, βαπτίστηκαν καὶ ἔγιναν Χριστιανοί.

Μετὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ ὁ πατέρας τῆς ἁγίας καὶ ὅλοι οἱ δικοί της πίστεψαν. Ὁ πύργος της ἔγινε φιλανθρωπικὸ ἴδρυμα, μὲ νοσοκομεῖο καὶ γηροκομεῖο, ἔγινε μιὰ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ἡ ἅγια Εἰρήνη **ἄπλωνε τὰ δῖχτυα τοῦ εὐαγγελίου** καὶ εἴλκυε στὸ Χριστὸ ψυχές.

Ἦστερα ἀπὸ χρόνια, ὅταν στὴν Περσία πῆρε τὴν ἐξουσία ἄλλος τύραννος, τὴν συνέλαβαν πάλι καὶ τὴν ὑπέβαλαν σὲ μεγάλα μαρτύρια, ἀλλὰ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ τὴν ἔσωζαν ἀπὸ ὅλα. Ἡ ἅγια Εἰρήνη συνέχισε ν' ἀναπτύσσει ἱεραποστολικὴ δρᾶσι. Τέλος **μὲ ξίφος τῆς πῆραν τὴν κεφαλή.** Ἔτσι ἡ ψυχὴ της, σὰν λευκὸ περιστέρι πέταξε στὰ οὐράνια. Ὑπάρχει μιὰ

πληροφορία πού λέει, ὅτι ἡ ἅγια Εἰρήνη τελείωσε τὴ ζωὴ της στὴν Ἔφεσο, ὅπου εἶχε φθάσει μαζί μὲ τὸν γέροντα διδάσκαλό της, τὸν Ἀπελλιανό, καὶ ἕξι ἄλλους πιστοὺς Χριστιανούς.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἅγια Εἰρήνη, τὴν ὁποία ἐορτάζουμε καὶ τιμοῦμε σήμερα.

* * *

Τί διδασκόμεθα; Πρῶτα - πρῶτα· **νὰ κρατήσουμε τὴν πίστι μας.** Ἄν ἡ ἅγια Εἰρήνη ἔμεινε πιστὴ μέσα σὲ τόσα μαρτύρια, πολὺ περισσότερο ἐμεῖς σήμερα, πού κανεὶς δὲν μᾶς ἀπειλεῖ. Ἐλεύθερες εἶνε τώρα οἱ ἐκκλησιές καὶ χτυποῦν οἱ καμπάνες, ἐλεύθερα κινοῦνται οἱ ἱερεῖς μας καὶ τελοῦν τὰ μυστήρια. Νὰ μείνουμε λοιπὸν ῥιζωμένοι στὴν πίστι μας.

Καὶ τὸ ἄλλο πού διδασκόμεθα εἶνε, ὅτι **ἡ γυναῖκα ἔχει ἀξία.** Δώστε μου μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν ἅγια Εἰρήνη, νὰ πέσω νὰ τὴν προσκυνήσω. Μιὰ γυναῖκα πού πιστεύει στὸ Χριστὸ ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ ἕκατὸ δασκάλους, ἀπὸ ἕκατὸ παπᾶδες καὶ ἕκατὸ δεσποτάδες. Χαρὰ στὸν κόσμο, ὅταν ὑπάρχουν γυναῖκες πιστές. Ὅχι γυναῖκες πού τρέχουν σὲ κέντρα διασκέδασης καὶ χοροπηδοῦν καὶ πίνουν κ' ἔχουν στὰ χεῖλη τὸ τσιγάρο καὶ κάνουν ἔρωτες κι ἀλλάζουν τοὺς ἄντρες σὰν τὶς ρόμπες τους, ὄχι γυναῖκες τῆς μόδας καὶ τῆς ἀσωτίας. Δώστε μου γυναῖκες σὰν τὴν ἅγια Εἰρήνη. Μεγάλον πρᾶγμα ἡ Χριστιανὴ γυναῖκα.

Θέλετε **παράδειγμα;** Ἦμουν στὴν Ἀθήνα καὶ μὲ πλησίασε κάποιος. Μοῦ λέει· –Πάτερ, ἐγὼ ἤμουν ἄθεος, δὲν πίστευα τίποτα. Πήγαινα στὶς ταβέρνες, ἔπαιζα χαρτιά, ὅλες τὶς ἀτιμίες ἔκανα. Ἐκκλησία δὲν πατοῦσα, ποτὲ δὲν ἐξωμολογήθηκα, τὸ Χριστὸ βλαστημοῦσα, ἀνθρώπους χτυποῦσα, ἓνας ἄγριος ἤμουν· πῆγα φυλακὴ, πῆγα ἐξορία... Ποιός μὲ ἄλλαξε; Λέω· –Κανένας παπᾶς; –Ὅχι. –Κανένας δεσπότης; –Ὅχι. –Κανένας θεολόγος; –Ὅχι. –Κανένα θαῦμα; –Ὅχι. Ἡ γυναῖκα μου, πάτερ!... Ἡ σύζυγός του, μιὰ εὐλαβὴς γυναῖκα, τὸν ὑπέφερε δέκα χρόνια μὲ ἀγάπη, μὲ ὑπομονή, μὲ πραότητα· αὐτὴ τὸν ἄλλαξε καὶ φύτευσε μέσ' στὴν καρδιά του τὴν πίστι.

Ὡ γυναῖκες! Ἐχετε στὰ χέρια σας τεραστία δύναμι. Νὰ τὴν χρησιμοποιήσετε ἐπ' ἀγαθῶ. Καὶ εὐχομαί ὅλες, μικρὲς καὶ μεγάλες, νὰ γίνετε σὰν τὴν ἅγια Εἰρήνη, **νὰ γίνετε ἄγγελοι**, μέσα σ' ἓνα κόσμον πού δαιμονίζεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Καθεμιά ἄς προσπαθήσῃ νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τῆς μεγαλομάρτυρος ἁγίας Εἰρήνης.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**